

Justitsministeren (*Zahle*): Jeg skal først tillade mig at fremsætte *Forslag om at forlænge den gældende Moratorielovs Gyldighed*, som udløber den 15. Januar, til den 15. April. Jeg skal kun begrunde det med, at de Aarsager, som i sin Tid foranledigede, at dette Lovforslag blev forelagt for og vedtaget af den høje Rigsdag, endnu er til Stede, om ikke i uforandret Grad saa dog i en saadan Styrke, at det maa siges at være tilstrækkelig Begrundelse for at forlænge Moratorielovens Gyldighed indtil den 15. April.

Der har fra mange Sider været rejst Krav om at faa Betalingshenstand med Pantegæld, og det havde først været min Tanke at knytte et Forslag herom til den allerede gældende Moratorielov. Men da Rigsdagen først har afsluttet sin Juleferie i Dag, den 12. Januar, og da Forlængelsen af Moratorieloven maa være vedtaget senest den 15. Januar, for at der ikke skal indtræde nogen Lakune, har jeg anset det for rigtigere at stille et selvstændigt *Forslag til Lov om Betalingshenstand med Pantegæld*, for at Rigsdagen kan blive stillet friere overfor denne nye Moratorielovgivning. Hvis denne blev knyttet til den bestaaende Lovs Forlængelse, vilde det jo være nødvendigt at gennemføre ogsaa de nye Bestemmelser inden den 15. Januar om Aftenen, og jeg har derfor, som sagt, fundet det rimeligere at stille et selvstændigt Forslag derom, for at Rigsdagen kan give sig den Tid, den finder fornøden til at overveje dette nye Forslag. Dette gaar ud paa at bestemme, at indtil den 31. December 1915 kan Gæld, der er sikret ved Pant i fast Ejendom, ikke paa Grundlag af Opsigelse fra Kreditors Side fordres betalt, medmindre Skyldneren undlader rettidig at betale Renter eller stipulerede Afdrag eller paa anden Maade misligholder Pantebrevets Bestemmelser. Altsaa, naar Debitor opfylder sine Forpligtelser til at betale Renter og Afdrag og yder, hvad der overhovedet paahviler ham, kan Kreditor ikke benytte sin Ret til at opsige Pantegæld til et tidligere Tidspunkt end den 31. December 1915. Forslaget er altsaa begrundet i Frygten for, at Kreditorer, som saa deres Fordel i at opsige deres ved Pant i fast Ejendom sikrede Fordringer, skulde gøre det nu til Juni Termin og saa faa Kapitalen udbetalt og gøre sig den mere frugtbringende ved den foreliggende ekstraordinære Situation. Dette kunde naturligvis være en Fordel for Kreditorerne, og den kunde man i og for sig godt unde dem, men

Skaden, som derved kunde forvoldes Debitorerne, kunde paa den anden Side blive af et ganske andet Omfang end den Fordel, Kreditorerne fik. Det er jo nemlig under de nuværende ekstraordinære Forhold meget vanskeligt for en Debitor til en rimelig Pris at skaffe sig et nyt Laan i sin faste Ejendom, og der er derfor overvejende Grund til, som Følge af disse ekstraordinære Forhold, at varetage Debtors Interesse her og foreskrive, at Kreditor først kan kræve sin Betaling til 31. December 1915. Naar vi nærmer os til det Tidspunkt, maa vi saa se, hvordan Forholdene ligger, og om de er saadanne, at der bør træffes nye Bestemmelser. — Imidlertid vil der kunne være Tilfælde, hvor det maa siges at være velbegrundet, at Kreditor ønsker sin Kapital udbetalt, og hvor man ogsaa maa sige, at Debitor godt kan betale; der er jo ikke noget i Vejen for, at en Mand kan være endogsaa meget velhavende, selv om han har Laan i sin faste Ejendom. Det foreslaas derfor i § 2 at give Justitsministeren Bemyndigelse til, hvor Forholdene særlig taler derfor, at gøre Undtagelse fra den af mig tidligere refererede Bestemmelse, ligesom ogsaa Justitsministeren skal have Bemyndigelse til, naar Forholdene særlig taler derfor, at bestemme, at Gælden fra det Tidspunkt, til hvilket den, bortset fra Bestemmelsen i denne Lov, kunde have været opsagt til Betaling, skal kunne forrentes med indtil 1 pCt. højere Rente end den i Pantebrevet fastsatte. Dette Lovforslag har jeg herved den Ære at fremsætte for den høje Rigsdag til Overvejelse og velvillig Behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 6. August 1914 om Forbud mod Udførsel af visse Varer*. Lovforslaget gaar ud paa at ændre denne Lovs § 2, hvori foreskrives for Overtrædelse af Udførselsforbudet en Bøde fra 500 til 10,000 Kr. samt Ret til at konfiskere den Vare, som vedkommende forsøgte ulovligt at udføre, naar man fik fat i den, inden den var afleveret i Udlandet. Denne Bestemmelse kan logisk rigtigt suppleres med en Bestemmelse om, at hvis det er lykkedes at faa solgt Varen til Udlandet, kan den rets- haandhavende Myndighed kræve et Beløb, der svarer til Varens Værdi, af den, der har overtraadt Udførselsforbudet. Om dette Beløb saavel som om det Beløb, der idømmes som Bøde, foreslaas det derhos, at det skal kunne inddrives, saaledes at det altsaa saa yderligt, som vedkommendes Formue